

Er was eens...

Een besluit-vaardig sprookje

Er was eens een organisatie en die kreeg een nieuwe baas. We zullen hem Henk noemen, hoewel hij ook best Jan, Gerrit, Pieter, Jeroen, René, Leen of Willem had kunnen heten. Voordat Henk er was, waren veel zaken onduidelijk. Niemand nam een besluit, en als dat wel eens gebeurde was er altijd wel iemand die het daar niet mee eens was. Iedereen had een goede reden om iets anders te doen dan

afgesproken, of om het anders te doen dan afgesproken. Er waren heel veel procedures en voorschriften, maar niemand hield zich daaraan, behalve als het hem goed uitkwam.

Maar nu was Henk er. Henk had over vele onderwerpen een uitgesproken mening. En Henk was zeer besluit-vaardig. Daarop was Henk speciaal geselecteerd. Henk schafte de meeste procedures en voorschriften af en zei "ik wil dat het zo gebeurt, en niet anders". Dat vonden zijn medewerkers best prettig. Als Henk zei "ren naar rechts" dan renden alle medewerkers naar rechts. Als Henk zei "dit is rood" dan vond iedereen het rood. Zelfs als Henk er niet was, of nog geen mening had, of niets gevraagd was, was Henks mening allesbepalend. "Ik heb gehoord dat Henk dit-en-dit vindt" zei dan een van Henks onderbazen, en dan dacht iedereen dat dat zo was. Of "namens Henk kan ik jullie vertellen dat het zo-en-zo moet" en dan deed iedereen het zo-en-zo.

De managers die aan Henk rapporteerden zorgden er voor dat zij hun mening eerst bij Henk toetsten. "Henk, denk jij ook dat dit dik is?" En als Henk dat zei "nee, ik denk dat het dun is" dan konden de managers tegen hun medewerkers

met een gerust hart zeggen dat het dun was, want Henk was het met hen eens. En als ze een besluit namen dan stuurden ze een CC-tje naar Henk, ten bewijze voor iedereen dat Henk achter hun besluit stond.

En zo ging alles veel sneller en was iedereen veel gelukkiger dan voor het Henk tijdperk.

Het gevolg was natuurlijk wel dat Henk het onmogelijk druk had. Hij moest overal een mening over hebben, hij werd voor alles en

nog wat geraadpleegd, moest alle stukken lezen, was voorzitter van alle stuurgroepen, kon nooit op vakantie, was alle weekenden aan het werk. Want zonder Henk werd er geen besluit genomen. En Henk moest de uitvoering van alle besluiten nauwlettend in de gaten houden. Niet omdat hij dat nu persé nodig vond maar vooral omdat de gevolgen van zijn besluiten soms onvoorzien en onbedoeld waren. Dan rende iedereen naar rechts, hup, op de afgrond af, want Henk had gezegd...

Iedereen was zo tevreden met al die duidelijkheid dat men vergat dat Henk ook maar een mens was. Dat Henk ook niet alles wist, of zich wel eens kon vergissen, Of dat Henk de mening van een ander ook op prijs stelde. Henk had dat zelf al heel vaak gezegd. "Als je denkt dat iets geel is, zeg dat dan tegen mij, ook als denk ik dat het groen is." En soms gebeurde het dan dat Henk, na een nachtje slapen, op het onderwerp terugkwam en zei "ik heb er nog eens over nagedacht, ik denk dat jij gelijk hebt. Het is niet groen, het is geel." Even sloeg dan de schrik om ieders hart. Gisteren was het toch nog groen, nu is het in een keer geel? Maar gelukkig, daarna was alles weer duidelijk. Henk zei dat het geel was, dus het was geel, en iedereen vond het geel.

Henk ging na een jaar weg, helemaal opgebrand.

Niemand nam meer een besluit, en als dat wel eens gebeurde was er altijd wel iemand die het daar niet mee eens was, iedereen had wel een goede reden om iets anders te doen dan afgesproken. Om alles in goede banen te leiden en te houden kwamen er heel veel procedures

en regels en voorschriften, maar niemand hield zich daaraan, behalve als het hem goed uitkwam.

Bij de koffieautomaat werd af en toe nog met heimwee gesproken over die goede oude tijd met Henk. Je weet wel, Henk. Wie? Nee? Ach, laat ook maar. Maakt ook niet(s) uit.

